

gik, halvveis som en Slags Følkefest. Jeg for mit Bedkommende maa da ogsaa meget tilraade, at vi komme bort fra den offentlige Henrettelse i udvidet Forstand, som vi nu have; og jeg synes ikke, at de Grunde, som det ærede Medlem fra Langeland anførte mod Forslagets Bestemmelser, ere overbevisende. Det ærede Medlem sagde, at den nuværende Offentlighed havde viist sig overmaade heldig i dette Tilfælde paa Sølvbjergsø; men det forekommer mig, at den begrændsede Offentlighed vilde kunnet have haft affurat samme heldige Virkninger. Alle vi, som ikke selv have mødt ved denne Scene, haae faaet vort Indtryk gjennem Pressen; og det har kun været en meget lille Del af det danske Folk, som var der tilstede. Men desuagtet har der over hele Landet dannet sig en offentlig Mening om Sagen; og jeg er overbevist om, at de, der have læst derom, have faaet et omtrent ligesaa stærkt Indtryk deraf som de, der selv have været tilstede. Dette vil den begrændsede Offentlighed ikke udelukke; thi det vil — hvad der er antydet fra forskjellige Sider — være naturligt, at Pressens Repræsentanter ere tilstede, og de ville altsaa gjennem de forskjellige Blade ligesaa fuldt som nu kunne bringe til offentlig Kundskab, hvad der sker. Dernæst kan jeg ikke give det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) Ret i, at der ikke skulde være noget Demoraliserende i det, som nu foregaar. Jeg tror ikke, at selv det, at Folk ser paa Henrettelsen, er saa demoraliserende; men det Demoraliserende er noget Andet, det er Tilfredsstillelsen af den Nysgjerrighed, den Lyst til Nervepirring, som ansporer Folk til at være tilstede ved et saadant Skuespil. Det maa vi se at komme bort fra; vi maa ikke give Folks usunde Nysgjerrighed Næring, som det sker ved den Henrettelsesmaade, vi nu have. Ellers forekommer det mig, at det Spørgsmaal, jeg tidligere har bragt paa Bane, ogsaa meget let kunde afgjøres ved selve Lovforslaget her, uden at forandre dets smukke Udseende i nogen synderlig Grad, idet man der, hvor der staar, at der er Afgang for vedkommende Geistlige til at overvære denne Handling, blot behøver at tilføie, at han ikke maa holde nogen Tale eller stille noget offentligt Spørgsmaal til Forbryderen. Dermed var Sagen afgjort, og saa vilde Ritualet selvfølgelig falde bort med det Samme. Jeg kan ikke følge det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Gold) i det Forslag, at forbyde Præsten at være tilstede eller at forbyde ham at tale privat med den Dødsdømte, thi for mig er det fuldkommen tilstrækkeligt, naar det blot ikke bliver paabudt, men bliver en fuldstændig

frivillig Sag, og jeg kan ogsaa tænke mig, at Præstens Nærværelse vil kunne have en stor Betydning for den dømte Forbryder. Under den Forudsætning, at Præstens Ord have haft Noget at sige for ham under Forhandlingerne i Fængslet, vil det, at Præsten staar ved hans Side, kunne være det Samme for ham som en hel Prædiken. Man har sagt, at dette ikke kunde sættes i Forbindelse med Spørgsmaalet; men naar Spørgsmaalet om Begravelsen kan sættes i Forbindelse dermed, maa det lige saa fuldt kunne være Tilfældet med det andet. Man har villet, at disse Bestemmelser om, at Begravelsen skulde foregaa i Stilhed, skulde udelades. Det tiltaler ikke mig, thi de Herrer ville jo erindre, hvad der foregik for et Par Aar tilbage ved en Henrettelse i Bergen, hvor den Henrettede kom til at staa for Befolkningen med en Slags Martyrglorie omkring sig, saa at man paa Mandens Grav lagde den ene Dynge Krandsse efter den anden, og Byens Damer valfartede derhen. Noget Saadant er ubyggeligt, men endnu ubyggeligere vilde det være, naar der foranstattedes en hel Begravelshøitidelighed paa Stedet, og det forekommer mig derfor, at Bestemmelsen bør blive staaende.

A. Gold: Jeg skal til den ærede sidste Taler bemærke, at det er mig ubekjendt, at jeg skulde have udtalt mig om Uskeligheden af, at Præsten ikke skulde have Tilladelse til at følge med til selve Retterstedet. Jeg har udtalt, at hans Gjerning, forsaavidt han skulde paavirke Delinkventen, maatte ophøre i Fængslet, og jeg har udtalt mig imod, at det skulde være tilladt den Dødsdømte at tale til Befolkningen; men jeg har ikke med et eneste Ord udtalt mig om, at Præsten ikke skulde have Tilladelse til privat at tale med den Dødsdømte.

Da Sagen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Berg: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges ovennævnte Forslag af Berg.